

SERÜVEN PESİNDE

TEHLİKELER GEZEĞENİ

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

GENÇ HAYAT

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

Yazar, 1946 yılında İstanbul'da doğdu. Beyazıt Beşinci İlkokulu, İtalyan Ortaokulu ve Pertevniyal Lisesi'ni bitirdi. Ardından, girdiği İstanbul Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nden mezun oldu. İstanbul Üniversitesi'nden Umumî Psikoloji (tezli), Tecrübî Psikoloji, Felsefe ve Çapa Tıp Fakültesi'nden de Psikiyatri sertifikalarını aldı.

1971 yılında "Altinköprü Yayınevi"ni kurarak, kendi eserlerini bu yayınevi bünyesinde yayımlamaya başladı. Bugün çeşitli konularda yayımlanmış yetmiş aşkın telif eseri bulunmaktadır. Kimi dergilerde yayınlanan makalelerinin yanı sıra psikoloji, çocuk eğitimi ve çocuk edebiyatı alanında çok sayıda çalışması vardır.

Kurucu ortaklarından olduğu "İlgi Yayıncılık" ve "Güçlü Yayıncılık" bünyesinde de Türk yayın hayatına hizmet eden yazar, yirmi yıl "Ders Kitapları Anonim Şirketi"nin tasarım ve yayım müdürlüğünü sürdürdükten sonra emekli olmuştur. Yaşamını hâlen Yalova'da sürdürmekte olan yazarın psikoloji, eğitim ve çocuk edebiyatı alanlarındaki eserleri Hayat Yayın Grubu tarafından yayımlanmaktadır.

Hayat Yayınları

- Çocuk Psikolojisi
- Genç Kız Psikolojisi
- Genç Erkek Psikolojisi
- Şahsiyet ve Karakter Analizi
- Beden ve Yüz Yapısıyla Karakter Analizi
- El Yazısıyla Karakter Analizi
- Psikolojik Testler ile Karakter Analizi

Genç Hayat

Serüven Peşinde Dizisi

- Batık Kent'e Yolculuk
- Ateş Kent'ten Kaçış
- Bizans'ın Gizli Hazinesi
- Uzayın Tutsakları
- Hayalet Gemi
- Kızıl Ejder
- Yedi Belâ Çetesi
- Korkunç Tuzak
- Efsaneler Gezegeni
- Katil Kim?
- İstanbul'da Tehlike
- Pirî Reis'in Hazinesi
- Kayıp Prens
- Büyük Soygun
- Çin Seddi'nin Ötesinde
- Oyun İçinde Oyun
- Altın Maske
- Korku Sirki
- Uzaydaki Düşman
- Deniz Kurdu
- Kâhin
- Tehlikeler Gezegeni
- Kâbus Şatosu
- Günlükteki Sır

Macera Geçidi Dizisi

- Kanıt Peşinde
- Ajan X
- Batıktaki Hazine
- Yeni Dünyalarda
- Sultanın Altınları
- Tehlike Çemberi
- Gol Kralı Kaçırıldı
- Lanetli Miras
- Ölümcül Takip
- Altın Kent'in İzinde
- Uzaylılar Dünya'da
- Yaşamak İçin
- Büyük Yarış
- Tehlikeli Oyun
- Ölümden Kaçış
- Robotlar Cehennemi
- Hazinesinin Peşinde
- Kod Adın Bukalemun
- Çalınan Tablo
- Tanık Tehlikede
- Müze Sokağı Cinayeti
- Kıyamet Yıldızı

Korku Tüneli Dizisi

- Yarasalar Vadisi
- Canavarlar Adası
- Korkunç Palyaçolar
- Tehlikeler Evi
- Yasak Gezegen
- Cesaret Sınavı

Gol Kralı Sensin Dizisi

- Yıldızın Doğuyor
- Yıldızın Parlıyor
- Milli Takımdasın
- Avrupa'nın Yıldızısın
- Bir Dünya Yıldızısın
- Teknik Direktörsün

Çilek Kitaplar

- Hayvanlar Dünyasından Masallar
- Masal Bulutu
- Kral Aslan Kara Korsan'a Karşı
- Kral Aslan Büyük Tufan
- Çevreciler İş Başında (10 Kitap)
- Kral Aslan Masallar Dünyasında

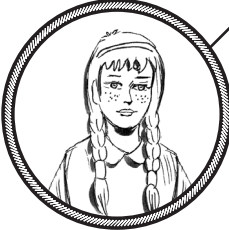
DİZİNİN KAHRAMANLARI

UFUK

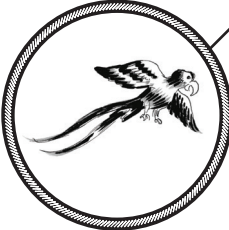
Ailenin en küçüğü olduğu için herkes onu Ufaklık diye çağırır. On üç yaşında, üstün atletik özelliklere sahip, serüven düşkününü bir gençtir. Bilim ve tekniğe delicesine tutkundur. Zekâ oyunlarında ve her türlü doğa sporunda son derece yeteneklidir. En büyük ilgisi, kimsenin üstesinden gelemediği gizleri çözmektir.

GİZEM

On iki yaşında, konuşkan ve cana yakın bir kızdır. Almanya'da büyümüştür. Hiç görmediği annesini bulmak için Türkiye'ye gelince, yolları Ufaklık'la keşirmiştir. Bir erkek çocuk kadar cesur ve ataktır. Tehlikeli serüvenlere atılmaya bayılır, ama işler kötüye gittiğinde karşısındakini suçlamaktan da geri kalmaz.

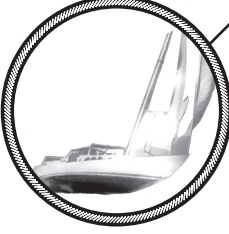
GEVEZE

Ufaklık'ın can yoldaşı, konuşkan mı konuşkan, Makao türü, çok renkli bir Amazon papağanıdır. Yetişkinler inanmasa da o her söyleneceği anlar.

DİZİNİN KAHRAMANLARI

DENİZ KURDU

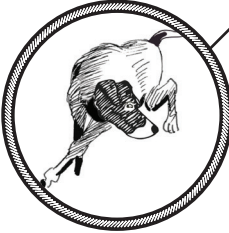
Ufaklık'ın babası tarafından geliştirilmiş, klâsik yat görünümünde bir teknoloji harikasıdır. Hızlandığında, gövdesindeki kızaklar üzerinde yükselerek saatte yüz elli kilometrelik bir hıza erişebilir. Hatta bir helikoptere dönüşerek uçabilir. Mini bir denizaltıya ve sayılamayacak kadar çok teknolojik özelliğe sahiptir. Bunlardan biri de, gerektiğinde bir bilgisayar robotu olan DÂHİ tarafından yönetilebilmesidir.

ÇİTA

Gizem tarafından daha bebekken alınıp büyütülmüş, Makak türü, küçük ve ürkek bir maymundur. Ama dostları söz konusu olduğunda bir goril kadar cesur ve saldırgan olmasını da bilir.

MİNİK

Ufaklık tarafından bir denizci olarak eğitilmiş, aslan kadar yürekli, Jock Russel terrier türü küçük, kahverengi lekeli beyaz bir köpektir.

*Ođluma,
Bu diziyi ilgi ve heyecanla izleyerek beni
yüreklerdirdiđi için...*

DENİZİN ORTASINDA

- Dâhi! Neler oluyor böyle, söylesene!

O yaz başı, Deniz Kurdu baştan aşağıya bakımdan geçmişti. Babası, işlerinin yoğunluğu nedeniyle onu denemeye vakit bulamayınca, bu görevi Ufaklık'a verdi. Çocuk da, "Fırsat bu fırsat!" dedi. Gizem'i de yanına alıp Ören kumsalında kamp yapan arkadaşlarıyla buluşmaya niyetlendi. Görevi daha eğlenceli bir hâle getirmenin ne gibi bir sakıncası olabilirdi?

Çanakkale Boğazı'ndan çıkıp Edremit Körfezi'ne yönelmişlerdi ki tüm motorlar birden susuverdi. Oysa buraya kadar, en küçük bir sorun dahi yaşamadan gelmişlerdi. Ufaklık şaşkınlıkla, "Dâhi! Neler oluyor böyle? Yanıt versene!" diyerek az önceki sorusunu yineledi. "Motorlar durup dururken neden böyle duruverdi?"

Ufaklık'ın sorusuna yine yanıt gelmedi. Bu yetmezmiş gibi, bilgisayar ekranında donan Dâhi'nin görüntüsü de yitince, Gizem telâşlanıverdi. "Yalnız motorlar değil ki!" diyerek kaygısını dile getirdi. "Tüm elektronik âletler bir anda devre dışı kalıverdi. Baksana! Cep telefonumun sinyali bile kesildi. Bu durumda yardım da isteyemeyiz şimdi. Doğaüstü bir güç, bizim burada kalmamızı istiyor sanki."

Ufaklık, kendisini izleyerek peşi sıra güverteye kadar gelen Gizem'e yanıt vermedi. O anda, yaşadıkları soruna bir çözüm bulmaktı bütün derdi. Karanın oldukça uzağında, açık denizin tam ortasında kalivermişlerdi. Esmekte olan sert poyrazla birlikte sürüklenmeleri gerekirken, oldukları yerde çakılmışçasına kalmaları çok garipti. Acaba Deniz Kurdu, haritalarda gösterilmeyen bir kayalığa oturmuş olabilir miydi?

Çocuk bunu anlamak amacıyla küpeşteden sarkıp denize doğru eğildi. Eğilir eğilmez de, suyun derinliklerinden yansıyarak Deniz Kurdu'nun tabanını saran parlak, yeşil bir ışıkla karşılaşır. Bunu parmağıyla arkadaşına göstererek, "Gizem! Şu ışığa bak!" dedi. "Teknedeki elektronik sistemlerin bozulmasının ve denizin ortasında böyle çakılıp kalmamızın nedeni, bu yeşil ışık olabilir mi?"

Gizem elini gözlerine siper edip ışığın kaynağını seçmeye çalışırken ona, "Işık öyle güçlü ki, hiçbir şey görmek mümkün değil Ufaklık!" diye yanıt verdi. "Işığın kaynağını anlamadan da bunu bilebilmek çok zor tabi! Aklıma ilk gelen, ışığın denize düşen radyoaktif bir gök taşından yansıyabileceği... Bu da, içinde bulunduğumuz şu duruma neden olur mu, olmaz mı; bilmem ki! Acaba bizim mini denizaltıyla aşağıya inip şunu bir inceleysek mi?"

Ufaklık, "Sistemlerin hiçbiri çalışmazken, mini denizaltının çalışması küçük bir olasılık; ama denemekte yarar var tabi!" dedi. Bunu der demez yeniden içeriye girmiş ve doğruca alt kamaraya inen merdivenlere yönelmişti. Aşağıya iner inmez de, çalışma masasına gizlenmiş gizli düğmeye basması bir oluverdi. Onun düğmeye basmasıyla birlikte, ayaklarının altındaki döşeme tam ortasından yarılarak sağa ve sola doğru açılıverdi. İki kişilik mini denizaltıları tam önlerindekiydi.

Ufaklık hemen saydam tavanı açıp denizaltıya girmiş ve yönetim koltuğuna yerleşmişti. Gizem de hiç vakit yitirmeden onun arkasındaki yardımcı kaptan koltuğuna geçti. İkisi de yerlerini alınca, Ufaklık önce cam tavanı kapattı. Ardından da tüm sistemlerin tek tek kontrolünü yaptı. Denizaltı şaşırtıcı bir biçimde, en küçük bir sorun bile çıkartmadan çalışmaktaydı. Çocuk o anda, bunun nasıl olabildiğini hiç sorgulamadı. Denizaltısına duyduğu güvenle, kendilerini denizden ayıran alt kapakları açtı.

Denizaltı, o parlak yeşil ışığın içinde yavaş yavaş aşağıya doğru kayarken, Ufaklık bu kez de jet motorlarını çalıştıracak düğmeye bastı. Motorlar, o daha parmağını düğmenin üzerinden çekmeden çalıştı. Şimdilik her şey yolundaydı. O da yavaş yavaş motorlara yol vermeye başladı.

Çocuğun amacı, içinde buldukları bu kör edici ışığın dışına çıkmak ve onu belirli bir uzaklıktan izleyerek kaynağına ulaşmaktı. Bu ışığın içinde kaldığı takdirde, onu yayan her neyse, algılayabilmeleri olanaksızdı. Bu amaçla denizaltının dümen kolunu ışığın dışına doğru kırdı. Fakat denizaltıları, bir milim olsun rotasından sapmadı.

Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Ufaklık bu kez de jet motorlara tam güç verdi. Ancak hâlâ o yeşil ışığın içindelerdi. Çocuk sırasıyla her yönü denedi. Ne sağa, ne sola; ne öne, ne arkaya gitmeleri olası değildi. Yalnızca aşağıya... Sürekli olarak aşağıya doğru sürüklenmekteydi. Gizem arkasından çığlık çığlığa, "Çıksana artık şu ışıktan dışarıya!" diye seslenmekteydi. "Sürekli dibe doğru çekiyor bu bizi!"

Çocuk heyecanla, "Görmüyor musun Gizem?" diye yanıt verdi ona. "Motorlar zaten en yüksek hızda, ama bunun yetmediği ortada." Gerçekten de, her an parçalanıp dağılacakmış gibi sarsılmalarına bakılırsa; bu hız da, ışığın çekim gücünden kurtulmalarına yetmeyecekti.

Ufaklık baktı ki ne yapsa ışığın çekim gücünü aşabilmeleri olası değil, "Biraz daha zorlarsak, denizaltı dağılacak Gizem!" dedi. "Bir süre olacakları gözleyip ona göre davranmamız daha doğru olacak sanki." Bu arada motorları durdurmamış; yalnızca hızlarını en düşük düzeye indirmişti. Gerektiği anda, en kısa sürede yeniden hızlanabilmeliydi.

Şimdi yemyeşil bir ışık tünelinin içinde, değişmeyen bir hızla, sürekli olarak aşağıya doğru inmekteydi. Parlak ışık, gözlerini âdeta körleştirmişti. Tüm dikkatleriyle çevrelerini incelemelerine karşın tek görebildikleri, belli belirsiz birtakım gölgelerdi.

Yalnızca denizaltının göstergeleri, onlara yerleri ve konumları hakkında bazı bilgiler vermekteydi. Ufaklık, gözlerini göstergelerden ayırmadan, "Rotamızda hiçbir sapma yok Gizem!" dedi. "Işık, bir asansör gibi dümdüz aşağıya doğru çekiyor bizi. Biz algılayamıyoruz, ama derinlikölçere bakılırsa hızımız oldukça fazla..."

Gizem de zaten o anda, büyük bir kaygıyla göstergeleri izlemekteydi. Derinlikölçerdeki rakamlar hiç durmaksızın yükselmekteydi: 97... 100... 103... 111... Kız; sesine de yansıyan belirgin bir korkuyla, "Bu hızla aşağıya inmeye devam edersek, kısa zamanda 150 metrenin de altına ineriz Ufaklık!" dedi. "Denizaltı 150 metrenin üzerindeki basınca dayanabilecek mi?"

Ufaklık kaygısını belli etmemeye çalışarak, "Belki birkaç metre daha..." diye yanıt verdi. "Babamın mini denizaltı için belirlediği basınç sınırı 150 metreydi. Bu sınırı fazla aşacak olursak, kaçınılmaz olarak denizaltının gövdesi ezilip dağılacak. Tabi bu durumda fazla kurtulma şansımız da olmayacak. En iyisi, bu sınıra yaklaştığımızda bir kez daha yeşil ışığın çekim gücünü aşmaya çalışmak. Bence yüz kırk metreye kadar beklemekte yarar var."

Ufaklık bakışlarını yeniden derinlikölçere çevirdiğinde, gösterge 127 metreyi aşmıştı. Doğrusu, pek fazla zamanları kalmamıştı. Zaten çok geçmeden mini denizaltının bilgisayarını, uyarılarını ardı ardına sıralamaya başladı:

- Uyarı... Uyarı... Derinlik 131 metre! Basınç sınırına kalan uzaklık 19 metre...

- Uyarı... Uyarı... Derinlik 137 metre! Basınç sınırına kalan uzaklık 13 metre...

Her iki uyarı arasında yaklaşık üç dakika kadar bir zaman vardı. Bu yüzden Ufaklık daha fazla beklemeye gerek duymadı. Hız kolunu sonuna kadar iterek denizaltının hızını bir anda en yüksek düzeyine çıkardı. Mini denizaltı, içinde buldukları yeşil ışık tünelinin çeperine doğru sarsılarak atıldı. Ancak daha ona yaklaşmadan aynı şiddetle geriye fırlatıldı. Çocuk yılmadı. Tek tek tüm yönleri denemeye başladı. Sağ, sol, geri, yukarı... Mümkün değil, yeşil ışığın sınırladığı alanın dışına çıkamıyor, onu bir türlü aşamıyorlardı.

Bu arada, bilgisayarın uyarılarına bir de kulak zarını zorlayan tehlike sirenleri katılmasın mı?

- Eeeeeeeeeee... Eeeeeeeeeee... Eeeeeeeeeee...

- Uyarı... Uyarı... Derinlik 143 metre! Basınç sınırına kalan uzaklık yalnızca 7 metre...

- Eeeeeeeeeee... Eeeeeeeeeee... Eeeeeeeeeee...

- Uyarı... Uyarı... Derinlik 149 metre... Basınç sınırına kalan uzaklık yalnızca 1 metre...

- Eeeeeeeeeee... Eeeeeeeeeee... Eeeeeeeeeee...

Bu son uyarıyla birlikte Gizem korku içinde, "Bir şeyler yap artık Ufaklık! Çabuk bir şeyler yap! Yoksa denizaltı parçalanacak." diye bağırmaya başladı. "Basınç sınırını aşmamıza yalnızca bir metre kaldı. Böyle sakın sakın bakınıp durmanın zamanı mı?"

Gerçekten de, Ufaklık bu son uyarıyla birlikte sanki mücadeleyi bırakmış; başlarına gelecekleri beklemeye başlamıştı. Gözlerini önündeki göstergelere dikmiş, dikkatle onlara bakmaktaydı. Gizem'in ölüm korkusu içinde çığlık çığığa söylediği bu sözler üzerine, "Artık biraz rahatla Gizem!" diyerek arkadaşını sakinleştirmeye çalıştı.

Hemen ardından da parmağıyla önündeki göstergeleri işaret ederek, "Yükseklikölçer, 151 metre derinlikte sabit kaldı." dedi. "Ancak aynı sabit hızla ve yatay doğrultuda ilerliyoruz şimdi de... Sanki birileri, bizi belirli bir amaçla, belirli bir yere çekiyormuş gibi bir duygu var içimde. Biraz daha bekleyip görelim bakalım! Çok geçmez anlarız, bu kişilerin amacı her neyse..."

Gizem; Ufaklık'ın bu sözleri üzerine bir parça gevşese de, yine kuşkulu gözlerle çevresini incelemekteydi. Bir ara şaşkınlıkla, "İçinde ilerlediğimiz yeşil ışığın rengi giderek açılıyor mu ne?" dedi. "Baksana Ufaklık! Çevremiz bayağı belirginleşti. İnsan eliyle açılmış geniş ve uzun bir geçidin içinde yol alıyoruz sanki."

Gizem haklıydı, ama onun farkında olmadığı bir şey daha vardı. Onlar ilerledikçe, önlerinde sarmal metal kapılar dairesel bir eksen çevresinde dönerek açılmakta ve hemen arkalarından yeniden kapanmaktaydı. Bu metal geçit, hiç kuşkusuz yüksek teknolojiye sahip yaratıklara ait olmalıydı. Acaba bunlar dost muydu; yoksa düşman mı?

İşte! Şimdi de iki sarmal kapının arasındaki bir bölmenin tam ortasında kalakalmışlardı. Bu anda, yeşil ışığın tamamen yitip kaybolmasıyla çevreleri gündüz gibi aydınlandı. Gizem, içinde buldukları durumun ancak o zaman farkına vardı. Korkuyla, "Yine neler oluyor Ufaklık?" diye bağırdı. "Yoksa bizi bu çelik duvarların arasında sıkıştırıp yok etmek mi bunların amacı?"

Ufaklık; içinde buldukları bölmenin alçalan su düzeyini göstererek, "En azından şimdilik böyle bir niyetlerinin olduğunu hiç zannetmiyorum Gizem." dedi. "Sanıyorum bunlar, denizaltıdan çıkabilmemiz için bize uygun bir ortam hazırlıyorlar. Belli ki bizim için farklı plânları var."

Gerçekten de, içinde buldukları bölmenin suları birkaç saniye içinde boşalmıştı. Ufaklık da, mini denizaltının kapağını açtığı gibi aşağıya atladı. Dizlerine kadar gelen suyun içinde arkadaşına dönerek, "Buraya gelsene Gizem!" diye bağırdı. "Bak! Sarmal kapılardan biri sonuna kadar açıldı. Bizim o yönde ilerlememizi istediklerine göre, gizemli yolculuğumuzun nedenini öğrenmemize çok az kaldı. Hem sen hiç merak etmiyor musun bizi buraya gelmeye niçin zorladıklarını?"

Ufaklık, Gizem'in bam teline basmıştı. Doğrusu ya, onu da nerede bulduklarının, buraya kimler tarafından, ne amaçla getirildiklerinin merakı sarmıştı. Bunları öğrenmeninse, kendilerine açılan o gizemli yolu izlemekten başka bir yolu bulunmamaktaydı. Üstelik başka seçim şansları da... O yalnızca, böyle zorunlu bir yolculuğa mecbur tutulmuş olmaktan hoşlanmamıştı.

Böyle düşününce, Ufaklık'ın çağrısını bir kez daha tekrarlatmadı. Bir sıçrayışta denizaltıdan aşağıya atladı. Sonra da dizlerine varan suları yara yara, Ufaklık'ın peşi sıra ilerlemeye başladı. İzledikleri yol, hafif bir eğimle yukarıya doğru tırmanmaktaydı. Onlar böyle tırmandıkça, suların yüksekliği de giderek azaldı.

Bir süre sonra, içinde yürüdükleri sulardan tamamen kurtuldular. Önlerinde açılan karanlık ve gizemli bir geçide girerek ilerlemeye başladılar. Geçit; onlar ilerledikçe gün ışığına benzer bir ışıkla aydınlanmakta, fakat hemen arkalarından yeniden kararmaktaydı.

Yaklaşık altı metre yüksekliğinde, on iki metre genişliğindeki bu geçidin ilerisinde, sarmal bir kapı daha vardı. Yanına vardıklarında, bu metal kapı da, kendi eksenini çevresinde dönerek açıldı. İçerisi, bir adım ötelerini göremeyecekleri kadar karanlıktı. Geçit hiç kuşkusuz, yine onlar ilerledikçe aydınlanacaktı.

Çocuklar işte bu güvenle, en küçük bir kararsızlık bile geçirmeden içeriye daldılar. Daldılar dalmasına, ama daha ilk adımda burun buruna geldikleri görüntü karşısında oldukları yerde donup kaldılar. Birkaç metre ötelerinde biri erkek, üçü dişi olmak üzere dört yetişkin aslan ve bunların yavrularıyla karşı karşıyaydılar.

Gizem, hiç ummadığı anda böyle bir görüntüyle karşılaşınca, keskin bir çığlık atarak Ufaklık'ın arkasına gizlendi. Aslanlarla burun buruna gelmek, ilk anda Ufaklık'ı da ürküttü tabii. Ancak hemen sonrasında, bunların hiç kıpırdamadıklarını fark etti. Acaba bu aslanlar doldurulmuş, ya da bal mumundan yapılmış olabilirler miydi? Bunu anlamak amacıyla onlara doğru ilerledi. Tam dokunmak için elini uzatmıştı ki parmakları görünmeyen bir engele değdi. Belli ki bunlara yaklaşabilmesi de, dokunabilmesi de olası değildi. Tabii, onların kendilerine dokunabilmeleri de...

Bu durum Gizem'e güven vermiş olmalıydı ki kız önce aslanlara yaklaşabileceği kadar yaklaşip onları dikkatle gözledi. Sonra da, "Bunlar gerçek aslan, Ufaklık!" dedi. "Doldurulmuş hayvan ya da bal mumu heykel falan değil hiçbiri. Sanki uyutulmuş veya dondurulmuş gibi... Onları da bizim gibi doğal ortamlarından koparıp buraya zorla getirdikleri belli. Getirildiler ve şu görünmeyen engelin arkasına konulup donduruldular. Benim asıl korkum ne biliyor musun? Acaba bizi de onlar gibi dondurup başka bir gezegene götürmek mi niyetleri?"